

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

I I

Οι νέγροι της μεσημβρινής Γουϊνέας πιστεύουν τόσο στην μετεμψύχωση, ώστε θεωρούν ιερά μερικά ζώα, όπως τους πιθήκους, τα έρπετα και τους κροκοδείλους, γιατί φαντάζονται ότι μέσα σ' αυτά έχουν έγκατασταθή ή ψυχές των νεκρών τους.

Για τον αυτόν επίσης λόγο οι Ιθαγενείς μερικῶν φυλῶν της 'Αφρικής αποφεύγουν να τρώνε το κρέας ώρισμένων ζώων. Οι 'Αμπαμπού πάλι της 'Αφρικής αποφεύγουν να τρώνε το κρέας των ζώων στα όποια ήθελαν να μεταμορφωθούν μετά τον θάνατό τους.

Οι Παπούαι της Νέας Γουϊνέας πιστεύουν ότι οι νεκροί μετεμψυχώνονται σε ψάρια και σε χοίρους και γι' αυτό αποφεύγουν να τρώνε τόσο τα μὲν, όσο και τους δέ.

Για να ασφαλιστούν μετά θάνατον, οι Ιθαγενείς των νήσων του Σολομώντος όταν φτάνουν στα τελευταία τους, καλούν κοντά τους τα μέλη της οικογενείας τους και τους υποδεικνύουν τα ζώα στα όποια προτίθενται να μετεμψυχωθούν αμα πεθάνουν. "Ετσι οι έπιζώντες αποφεύγουν να κυνηγούν και να τρώνε τα ζώα αυτά.

Οι άγριοι Σεμάνγκ θεωρούν ως ιερά ζώα τους ρινόκερω και τους ελέφαντες, γιατί πιστεύουν ότι μέσα στα σώματά τους υπάρχουν ή ψυχές των πεθαμένων άρχηγῶν και βασιλέων τους.

Ωστόσο, ή επικρατετέρα πεποίθησις στην 'Ωκεανία και στα νησιά του 'Ινδικού 'Ωκεανού, είνε ότι τότε μόνο ή ψυχές εμφανίζονται με μορφή ζώου, αφού προηγουμένως ζήσουν πολύ στον άλλο κόσμο και πεθάνουν εκεί για δεύτερη φορά.

"Ετσι ή μετεμψύχωσις είνε στην περίπτωσι αυτή το τελευταίο καταφύγιο που μένει στην ψυχή για να σωθή από την έκμηδένισι.

Οι Νταγιάκ της νήσου Βόρνεο πιστεύουν ότι ή ψυχή πεθαίνει πολλές φορές και γίνεται, κατά τις περιστάσεις, πότε ένα έντομο και πότε ένα φυτό μέσα στη ζούγκλα.

Σύμφωνα με τους Μελανησίους, τέλος, ή ψυχές πέθαιναν δυο φορές και, μετά τον δεύτερο θάνατό τους, μεταμορφωνόντουσαν σε λευκά μυρμήγκια.

Οι άρχαιοι Μεξικανοί θεωρούσαν την μετεμψύχωση σαν μία υπέρτατη ανταμοιβή των ανθρώπων μετά θάνατον. Σύμφωνα με τις δεξασιές τους, ή ψυχές των ευγενῶν και των πολεμιστῶν που σκοτωνόντουσαν ένδόξως στο πεδίο της τιμής, πήγαιναν κι' έμεναν για ένα διάστημα στα βασίλεια του θεού του ήλιου, κι' έπειτα ξαναγεννιόντουσαν υπό μορφήν πουλιῶν με πλούσια φτερώματα και με λαμπρά χρώματα. 'Αντιθέτως, ο κοινός λαός και οι άνανδροι μετεμψυχωνόντουσαν σε νυφίτσες και σε σκαραβαίους.

Η ίδια πεποίθησις —ότι μετεμψυχωνόντουσαν δηλαδή σε πουλιά— επικρατοῦσε και στους 'Ινδούς Ποβχάτανς, οι όποιοι φανταζόντουσαν πως αναγνώριζαν τις ψυχές των άρχηγῶν τους στα μικρά πουλιά των δασῶν. Και γενικά σ' όλη τή βόρειο 'Αμερική πίστευαν άλλυτε ότι μέσα στους αετούς και τα γεράκια κατοικοῦσαν ψυχές πεθαμένων ανθρώπων.

Η απέχθεια να χρησιμοποιούν το κρέας ώρισμένων ζώων ως τροφή, ύφίσταται και στους 'Ινδούς, για τους ίδιους λόγους που αναφέραμε πάρα πάνω. Οι αυτόχθονες της Παραγουάης δέν έτρώγαν ποτέ κρέας χοίρου και δικαιολογούσαν την άρνησί τους λέγοντας: «Είν' ένας άνθρωπος!»

Οι Κάναλος του 'Ισημερινού, οι όποιοι πίστευαν πως μεταμορφωνόντουσαν σε ζαγκουάρ, δέν άγγιζαν ποτέ αυτό το θηρίο, έκτός μόνο σε περιπτώσεις νομίμου άμύνης. 'Επίσης μία νήσα 'Εσκιμώα —όπως αναφέρει κάποιος περιηγητής— δέν ήθελε να φάη ποτέ κρέας θαλασσίου ελέφαντος, γιατί είχε μάθει από κάποιον μάγο ότι ή ψυχή του συζύγου της είχε διαλέξει ένα θαλάσσιο ελέφαντα για κατοικία.

Κι' αυτοί ακόμα οι πρόγονοι των Ευρωπαίων, οι Κέλται κι' οι Γερμανοί, πίστευαν βαθειά στην μετεμψύχωση.

Στη λαογραφία των Τευτόνων, βλέπουμε τις πλανώμενες ψυχές των νεκρών να εμφανίζονται με μορφή ζώων, όπως άρκούδας, λύκων, κορακιῶν ή έντόμων.

Στα λαϊκά τραγούδια πάλι της 'Αγγλίας και της Σκωτίας, από τα όποια τα καλύτερα έχουν εμπνευσι έντελῶς ειδωλολατρική, συμβαίνει συχνά ή ψυχές των νεκρών να μετεμψυχώνονται σε ζώα ή σε φυτά.

Παράδειγμα, οι παρακάτω στίχοι μιᾶς περίφημης άγγλικῆς μπαλλάντας, που μιλάει για το θάνατο δυο έραστῶν:

'Ο ένας θάφτηκε κοντά στον άλλο,
θάφτηγαν κι' οι δυο σε μιᾶ βραδιά.
'Εκείνος γίνηκε ένα έλατο μεγάλο
κι' εκείνη, πλάι του, μιᾶ καρδιά.

'Επίσης, σ' ένα άλλο τραγούδι, προσδιορίζεται ή τύχη κάποιας γυναίκας, που πέθανε:

Θά γίνης έφτά χρόνια ένα πουλί στο δάσος,
Θά γίνης έφτά χρόνια στη θάλασσα ένα ψάρι.

Σύμφωνα με την λαογραφία των 'Αγγλων και των Βρετόνων, τα παιδιά των νεκρών που πεθαίνουν χωρίς να έχουν βαφτιστή, είνε καταδικασμένα να πλανιῶνται στον άέρα, με μορφή πουλιῶν ως τήν ήμέρα της Δευτέρας Παρουσίας.

'Επίσης διατηροῦνται ακόμη στη Βρετάνη, καθώς και στις άκτές της ανατολικῆς και δυτικῆς 'Αγγλίας, τα ίχνη μιᾶς παλαιᾶς θεωρίας (που τή διέσωσαν πρό αίωνων οι μαθηταί του Πυθαγόρα

στην 'Ελλάδα και στην 'Ιταλία) σύμφωνα με την όποια ή ψυχές των ψαράδων και των θαλασσιῶν που πνίγονται, πηγαίνουν και φωληάζουν στα σώματα των λευκῶν γλάρων.

Πολλοί άγριοι λαοί δείχνουν μιᾶ ξεχωριστή προτίμησι, προκειμένου περί μετεμψυχώσεως, στα έρπετα. "Ετσι, καμμιᾶ εικοσαριά τουλάχιστον άφρικανικοί λαοί πιστεύουν ότι ή ψυχές των προγόνων τους τους παρουσιάζονται με μορφή έρπετῶν.

Για τους Σπέκ της Κένυας, ή παρουσία ένδός έρπετῶ μὲσα στο σπίτι δείχνει ότι ένας πρόγονός του, που ή ψυχή του βρίσκεται φωληασμένη μέσα στο έρπετο αυτό, πεινάει και γι' αυτό σπεύδουν να του προσφέρουν κρέας και γάλα.

Οι Ζουλού έπίσης, όταν δούν κανένα φείδι στην καλύβα τους, το άποκαλοῦν «πατέρα» και φροντίζουν ώστε να βρῖσκη πάντα πρόχειρο γάλα για να πίνη.

Οι Μασσαί πάλι πιστεύουν πως όταν πεθαίνη ένας πλούσιος ή ένας μάγος, ή ψυχή του μπαίνει σ' ένα φείδι και ξαναγυρίζει με τή μορφή αυτή κοντά στα παιδιά του για να τα προσπατεύη, αν φροντίζουν να τον τρέφουν με γάλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θα μιλήσουμε για άλλες περίεργες πεποιθήσεις διαφόρων λαῶν σχετικῶς με τή μέλλουσα ζωή.